

STOPA

Trampský občasník (nejen) pro
západní Kanadu a USA.
Adresa: Aleš Klestil
2645 James Island Rd.
Saanichton, BC
Canada, V8M 1V4
Tel.: (250) 544-0909
Email: stopa@shaw.ca
Číslo 72, březen 2007

*Vzpomínky a postřehy z Texasu
píše Georgína*

Trampí sobě!

zněl nápis na obřadní vlajce, který nás ráno budil na čelní stěně pokoje pro hosty. Tam nás Farář hned po vyzvednutí z letiště ubytoval, nás tři ženské-Hanku Hosnedlovou, novinářku z Českých Budějovic a Lilku ze Švýcarska, já jsem byla ta třetí. Hlavní pořadatelé 7. Celosvětového potlachu v Texasu - Farář a Fifa, měli příprav už plně kecky. Dlouhodobě. Úplný začátek byl ve vyhledání vhodného místa na pořádání akce. Už kdysi je velice silně oslovil pozemek asi dvě hodiny jízdy z domova, nedaleko Gilmeru v Texasu, kde krajina natolik připomínala české prostředí, že se do místa zamilovali, koupili ho a nazvali Fort Adamson. Okolo rozlehlého pozemku, který v celoročně teplém podnebí neustále zarůstal, bylo nepředstavitelné množství práce. I když hlavní tíhu příprav opravdu nesli sami dva, pomáhal jim celý svět (financemi kamarádi), ale i nejbližší sousedé žijící okolo pozemku. Ráda jsem vyslechla historku, jak u kosení trávy a dřevin relaxuje obětavý soused (půl hodiny chůze), který čerstvě odešel do důchodu z kosmického střediska v Houstonu. Bylo třeba rychle se rozhodovat a zajistit spoustu přípravných prací. Na potlachovišti bylo třeba vybudovat hygienické zázemí, bylo nutné určit, jak připravit pozemek na nevhodnější používání pro předem neodhadnutelný počet návštěvníků. Postupně vybudovali 10 samostatných stanovišť, devět pro táboření, desáté pro slavnostní oheň. Všude bylo dost dřeva a vybudovaná ohniště. Podle zvyklostí z minulých celosvětůků se automaticky začali přichozí z jedné země, světa, zabydlovat u jednoho ohniště, ale bylo to na svobodné volbě. Stan mohl stát kdekoliv v lese, jak byla ctěná libost. Jednotlivá kempoviště propojovaly cesty, po kterých mohla projet obslužná vozidla, o tom až později.

U vjezdu na pozemek byla brána, za kterou se odstavovala auta, kde bez jakékoli organizace, příkazů nebo zákazů vzniklo velké, hustě zastavěné parkoviště. Rozrostlo se pak i na boční obchvatové cesty okolo pozemku, ale jen po hranici, kterou stanovili pořadatelé. Nikdo se s nikým nepřel, nikdo nikomu nevadil, všichni se při dobré vůli poskládali a nikdo v ničem neviděl problém. Kamarádský duch převzal vládu hned za branou Fort Adamsonu!

Umývámy s přívodem vody a jediná sprcha sbitá z prken a s igelitem ve

vchodu byla jistě odkoukaná na vojenské základní službě v 50. letech v Čechách. Důmyslné zařízení z plechových koryt, které bylo nutno usadit, svařit a napojit na vodu postavily šikovné ruce v podstatě jednoho dobrovolníka (s povahou sluníčka vstávajícího z červánků, Pepana z

Kanady, který na fleku pracoval několik měsíců!) A ještě jedno je třeba říct - na celém pozemku byla rozvedena elektrina a záchytné body a hlavní cesty byly celonočně osvětlovány. V dostatečných rozestupech stály krásné chemické záchody, které byly v krátkých intervalech odsávány firmou, která je zapůjčila. Druhá varianta byla ta, že "trampíci" používali záchody svoje. Stačilo se podívat na parkoviště - směs přívěsů, návěsů, závěsů, kempřů, vanů, minivanů, trailerů, weekenderů, či mikrobusů a Čech by řekl, až obytných autobusů.

I ten tam jeden byl, 3+1 na kolech, ale musel zůstat před branou pozemku, protože se na nás přijel podívat rozmařilý boháč českého původu, který si o srazu Čechů přečetl na internetu, zkrátka nebyl tramp. U ohně byl samozřejmě vítán.

Ale ať se vrátím k těm trampským obydlím na kolečkách, většina má zabudovanou sprchu, vlastní WC a kuchyni, skříňky, lůžka atd.. Vyplynulo to z nutnosti přesunovat se na vzdálenosti, které jsou na naše domácí poměry neuvěřitelné. Názvy všeho možného na kolech se liší stát od státu, výrobcem, ale i světa, takže vznikala pojmový zmatek a zdržovalo vysvětlování. Následkem tohoto komunikačního zádrhelce je, že v emigraci vzniklo nové české slovo - „bydlík“, které se začalo užívat. Má konkrétní autorku, která to vymyslela geniálně, s plným respektováním pravidel češtiny. Zachycuje obecně to, co je třeba vědět.

Dalším prubířským kamenem bylo udržování čistoty v celém areálu, které vycházelo z odpovědnosti každého jedince za vlastní odpadky. I tady se přiměřeně dařilo, jednoduše - každý si zašel na „velín“ pro plastový pytel, který po naplnění hodil do kontejneru u brány, a pak dostal nový. Vzdálenější místa v kempu objížděl Farář na vozítku-ještěrce, nakládal pytle na ložnou plochu a ke kontejneru je převezl. Dokázal nás svou ještěrkou pěkně vyděsit, nikdo nepředpokládal, že by uvnitř kempu mohlo cokoli jezdit a proto na cestách vládla bezstarostnost - a najednou se ze zatačky vyřítila Farářova ještěrce. Viditelný byl až od okamžiku, co začal na hlavě nosit zelený širák s labutěnkou, červené tričko se srpem, kladivem a písmeny CCCP, turecké gatě a botičky s bambulkou. Takhle ho opravdu nikdo nepřehlédl! Nepořádek zůstal jen jednou - po potlachovém ohni. Tráva nahusto posetá láhvemi od piva věnovaného organizátory, no-znáte to, když se začne pít. Ale hned brzo ráno se začalo uklízet, samozřejmě jen ti, kteří byli při rozumu a silách, a když se

probudil celý tábor - pokračoval program na uklizené louce.

Trampové se sjížděli do Fort Adamsonu víc jak týden předem. Nás tam Farář odvezl taky s větším předstihem a tak jsme se, my tři, zařadily k asi 50 přítomným a začaly užívat příjemné a velice veselé večery u jednoho menšího ohně, které se prozpívaly a prodebatovaly až do svítání.

Faráře i Fifu povinnosti ještě odvolávaly na pracoviště do Dallasu, ale ne na dlouho a při návratu mohli bez obav přivítat nově přičozí, ale i konstatovat, že všechno jde jak má i v jejich nepřítomnosti. Za celou dobu, kterou byla jejich „area“ zabydlena trampy, se nestalo nic zlého nebo něco, co by bylo nutno zvlášť komentovat. Kromě jednoho jediného případu... Před termínem přijel člověk, kterého už pořádající za kamaráda nepokládali a proto ho nezvali. Přesto přijel, rychle se opil, surově napadl kamaráda a zranil ho tak, že musel na operaci do nemocnice. Zasažovala i přizvaná policie. Zraněným byl kamarád Santána z Iovy, který je autorem jednoho z nových krásných totémů. Po zdařilé operaci a velice krátkém pobytu v nemocnici ho kamarádi přivezli až k slavnostnímu ohni, kterému přihlížel ze zadních dveří svého bydlíku. Záměrně tento incident přesně popisují, byla jsem u toho když se stal, aby se dál nešířily zvěsti bez hlavy a paty.

Slavnostní potlachový večer probíhal podle obvyklého scénáře - přivítací proslovy, vzpomínky a soutěže. Atmosféra vynikající, všichni opravdu poslouchali, žádné skupinky od slavnostního ohně neodcházely. Důležité pro všechny bylo to, co se děje na pódiu a ne chlast. Velkým a neobvyklým zážitkem bylo taneční vystoupení pravého Indiána Cherokee, který se sam hlásí ke kmeni Choctaw, ve slavnostním kroji. Že je to Randy, který mezi námi celý týden se ženou a dcerkou pobyl, nám došlo, i když měl tvář slavnostně pomalovanou v tradici svého kmene.

Každá osada či jednotlivec měli za úkol přivést kromě své vlajky ještě kámen s názvem osady a zeměpisně ho označit, nebo vyrobit na místě a pomalovat. Z těchto kamenů a kamínků byl vytvořen posvátný kruh kolem ohniště. Byla to tak krásná myšlenka, že kamarádka Pelda z Pardubic, pravidelná účastnice literární soutěže Trapsavec, se natolik inspirovala, že napsala básničku Kamínky a zarecitovala ji večer z pódia. Velice silný zážitek, který rozbušil srdce a sevřel krk. Nikdo se ani nepohnul, bylo slyšet jen praskání ohně - vidíte, jak přivolávám vzpomínky!

Večer přecházelo do noci a hned po doznění soutěží se velice silně ochladilo. Hodně po půlnoci se mraveniště lidí nahrnulo těsně kolem ohně. Muzikanti proto zůstali hrát na pódiu a taky to mělo něco do sebe - viděli se, slyšeli se, prostřídali se a poměrně dlouho to tak zůstalo.

Opravdu si myslím, že to byl dobře připravený potlach s vynikajícím průběhem i s vynikajícími výsledky, o které se musela zasadit spousta dobrovolníků na místě samém, anebo s předstihem doma při přípravě cen. Specialitou celosvětových ohňů je výroba památečních triček se symbolem potlachu, místem konání a daty (hodně jich zbylo a jsou ještě k dispozici každému, kdo si o ně napíše, cena 10\$, tj. cca 200,-Kč). Tričko mám doma a pevně doufám, že si další koupím za 5 let v Kanadě na dalším celosvětovém potlachu, jehož pořádání se ujali kamarádi z Vancouveru.

Další unikum bylo CD-HOBO SONG, které pro účastníky soutěží velice zdařile sestavil Pupál - z kapel současných, ale ozvaly se z něj i hlasy nebožtíků, kteří tady nejsou už 20 let - Taubál a Bendy-Čabůzy a Lampa, kterého máme všichni v živé paměti.

Celkově se zúčastnilo asi 450-500 kamarádů téměř ze všech trampy zabydlených světadílů. Byla zastoupena většina států US, včetně Aljašky a Hawaje, většina provincií Kanady, dále Česká republika, Slovenská republika, Německo, Švýcarsko, Francie, Švédsko a Austrálie. Před konečným vyúčtováním byly náklady na cifře 13.980,66 \$ a zbývalo zaplatit pronájem WC a elektrinu. Na organizaci akce se předem sešlo 14.940,-\$. Pokud by byl nějaký finanční zůstatek, bude převeden kamarádům Šolimovi a Fonymu, kteří se ujali pořádání **8. celosvětového potlachu v Kanadě**.

Potlach vyšel na jedničku, protože se tam sešla úžasná sestava lidí, kteří se na sebe těšili až do stavu jakési euforie, která způsobovala výbuchy smíchu nebo společného soustředěného mlčení.

7. celosvětový potlach v Texasu byl vynikající - protože si ho tak trampí udělali - sami...

Trampí sobě !

Z Paďourových zapomínek :

HOU HOU - pokračování (závěrečné)

Kouzlo vltavského kaňonu v místech mezi Svatým Janem a Štěchovicemi učarovalo každému, kdo se tam podíval, takže nebylo divu, že se původní "okupanti" této romantiky pozvolna množili. Podle otcových poznámek nepřesáhl počet pravidelných sobotních táborníků do r. 1919 10 lidí, v roce 1920 se ale již zdvojnásobil.

Tady (a nejen tady) se otcovy zápisky poněkud rozcházejí s některými šířenými mýty - na př. o velkém zpívání při kytarách na ztracence v roce jejího oficiálního vzniku, jimž byl rok 1918. Skutečnost, že právě táta - Kanice, přinesl do Ztracanky první kytaru až v září 1919 svědčí o tom, že hudebními nástroji, kterými trampové slavili konec války, byly zřejmě jen foukací harmoniky a hřebeny. Druhou kytaru donesl na Ztracanku Švec (v r. 1920), kterému ji stavěl sám houslařský mistr Špidlen a dalšími brnkači byli Tonda Beran a Franta Mašek, který basoval na strunách, natažených na druhém krku dvoukrké kytary.

Muzikantským přínosem tehdejší Ztracanky byl bez pochyby Láda Hochmann, doprovázející pak Mottlovu partu v Osvobozeném divadle, kterého Jaroslav Ježek "nakazil" zvláštními - dosud neznámými akordy, které Láda přenesl i mezi osadní kytaristy (sám byl původně pianistou). A co se v trampském pravěku zpívalo? Jak jsem již podotkl, se zveršováním či zhudebněním romantických představ trampů začal až Jarda Mottl a jeho pokračovatelé. Do té doby zněly od táboráků písničky Karla Hašlera (zpívalo se jich ke stovce), popěvky z pražských kabaretů - zejména z Červené Sedmy a ostatní tehdy oblíbené melodie, z nichž snad nikdy nechyběly Generál Laudon či Rinaldino.

Otcovy podklady částečně negují i další mýtus (hodící se do krámu zejména režimu padesátých let) - že se trampové rekrutovali hlavně z proletářské mládeže. V první trampské osadě byli spolu zedník, policajt, konstruktér, zubař, obchodník, montér, operní pěvec, tesař, výrobce lodí, nezaměstnaný, olympijský vítěz, herec, kuchař, architekt, ba i majitel velké a známé továrny a nějaké třídní rozdíly jim - jako trampům - ležely s prominutím někde u zadní

kapsičky trenýrek (což potvrzuje i skutečnost, že na př. dlouholetý a zřejmě i nejoblíbenější šerif nejznámější posázavské osady "Měsíční údolí" byl povoláním policajt).

Rovněž z tátových poznámek nevyplývá nějaké dělení epoch trampingu (doba cowboyská, kanadská a j.), jak se mnohdy rádo traduje.

V osadě se pořád něco dělo. O dostatek totémů, různých dřevokoláží, placek a vůbec všeho dřevěného se staral Čenda "Ptáček" Kopáček, Švec byl dokonce autorem loga Ztracenky - šikmo postaveného Z a tím i současně N s tím sluníčkem a vymyslel i dodnes zachované ztraceňácké hrací karty.

Mnozí z tehdejších osadníků byli však i známými osobnostmi ve veřejném životě. O Mottlově věhlasu na poli hudebním a filmovém není pochyb, Eman Fiala na nás mnohokrát hleděl z filmového plátna, Jan Brzák - Felix byl dlouho špičkou světové kanoistiky a Antonín Vích byl jako doma na prknech Národního divadla. Ševce (Karel Kuthan) dokonce kamarádi podezívali, že si na státní útraty pořídil silnici pro své auto z Prahy do Hodkoviček (kde bydlel), neboť se nemálo podílel na projektu "dálnice" od podolského přístavu do Braníka. Omlouvám se, pokud byla významnost nějakého dalšího osadníka opomenuta (osadu během jejího trvání navštěvovalo opravdu mnoho významných a slavných osobností, leč málokteré patřily do "kmenového" stavu).

Ještě bych podotkl, že Ztracenka - mimo jiné - natočila i svůj vlastní film s názvem Buffalo Bill, kde se sami osadníci představili v rolích herců. Kopie filmu jsou dodnes zachovány. Všechny sály dnešních Cinema City by sice dílo asi nevyprodalo, ale sranda to je (a o tom to je) a tehdy šlo o veliké show!

Tolik asi to nejpodstatnější, čím jsem chtěl výběrem z tátových podkladů přiblížit dnešním trampům jejich prapředky. Rekvizit svědectví je v krabici samozřejmě daleko více, leč- jednak se nic nemá přehánět a jednak - z doby po výše uvedeném "pravěku" toho bylo (a snad ještě bude) jinými napsáno dost.

Váhám, zda se neomluvit některým trampům, zvláště těm "správným bez vady" (jak se zpívá v jedné z prvních Mottlových písní), že jim do prehistorie fušuje jakýsi starý paďour, ale na druhé straně - kdo má to štěstí, že když otevře tak prestižní tramskou internetovou adresu, jako Baronův a Leonin "Domov trampů v zahraničí," a klikne na "Svatojanské proudy", dále na "Tramping", "Ztracená Naděje", a "Staré foto", a na prvních dvou snímcích vidí svého tátu (Kanici) ještě jako divočáka, třímajícího v ruce svou historicky první ztraceňáckou kytaru? Když pod tím "Trampingem" kliknu na "Osadníky", a "Historické foto", už na prvním obrázku opět sedí táta (o pár kilo a dioptrií starší) před jednou z prvních bud na Ztracence a hned na dalším je máma s kamarádkou. Dnešním pohledem vypadají spíše komicky, než tramsky, leč kdo by v té době tušil, že bude někdy po osmdesáti letech viset jako exemplář prvních Ztraceňáček na nějakém internetu? Neúnavní propagátoři krás Velké řeky Blanka a Honza Reichardtovi samozřejmě vůbec netuší, koho že to v internetové fotorevui ze svých záslužných bádání ze Svatojanských proudů prezentují (sám nevím, kde k těm fotkám přišli - konkrétně tyto jsem doma nikdy neviděl).

No, řekněte sami, mohu se s tátou (mámou) vytahovat ještě přesvědčivěji a kvalifikovaněji?

ahoj Paďour Zdeněk

Přikládám snímek dvou žofínských "Hopsajících Dervišů" ("Kanice" Zdeněk Nossberger a "Butterfly" Jarda Mottl) po 60 letech od svého příchodu do Proudů.

Po vánocích

Vánoce už pryč jsou zas,
dlouhej je ten zimní čas,
a když sněží, vítr duje,
starej trampíř uvažuje.
Nemá zrovna skromný přání -
dal by vandr bílou plání,
v iglů spát, jak za mlada,
to by byla paráda!
Tělem zub času však cloumá,
(už pár křížků za sebou má),
čas utíká, že až čučíš,
ischiasu neporučíš,
takže zimní přírodu
včetně tramskejch pochodů
z revmatickejch důvodů
vyměnil za hospodu.
Na slezině s kamarády
snáze přečká zimy grády
když při otevřený flašce
zazpívá si o Aljašce.
Po pár pivech při kytaře
září, jak polární záře.
Z hospody pak (místo vandru)
Dojde šťastně (díky klandru).

Zdeněk

Bude na DVD Světový potlach 1998 na Bush River?

Občas dostanu otázku, jestli už máme video ze světového potlachu v Coloradu 1993 anebo z Bush River 1998. Bohužel nemáme, ale oba potlachu by si zasloužily zpracování na DVD. V té době ale nebyla ještě vyvinutá digitální technologie a materiál který máme, nemá tu kvalitu na kterou jsme si teď zvykli. Přesto by to stálo za to, když už kvůli ničemu jinému, tak kvůli těm kamarádům, pro které to byl potlach poslední. Nevymenuju všechny, ale ten 1993 byl posledním pro Wimpyho, Wabiho Ryvolu, Kašpara, Pepíka Nosatýho, Harryho z Chicaga, Ádu Vodrážku. Ten 1998 třeba pro Buřtu, Jirku Živného, Lampu. To je důvod, proč se chci obrátit na všechny trampy, co tam tehdy byli, filmovali a fotili. Rád bych dostal fotografie co nejvíce účastníků a pokud možno i video záznam buďto na 8 mm videu nebo VHS. Z potlachu na Bush River mám jak svoje video, tak video co točili Cwak, Myšák, Kolman, Apač a Křesťan. Podařilo se mi získat souhlas od všech a tak se pokusíme vše skloubit do jednoho pytle, použít ty nejlepší záběry od každého a vtěsnat to na jedno DVD. Nemám ale dost materiálu z roku 1993 a skoro žádné fotografie. Jestli máš fotky a scanner, okopíruj ty nejlepší z nich a pošli je na adresu Stopy emailem (stopa@shaw.ca). Nezapomeň pro jistotu všechny pojmenovat. Někteří mohli zhubnout nebo omládnout a pak si je spleteme s někým jiným, čímž jsme už známi. Pro použití fotek v DVD není zapotřebí super kvalita, stačí velikost kolem 100 až 200 kBytes (0.1 až 0.2 MB). Rád bych dokončil Bush River 1998 před začátkem

léta 2007. Znáš li někoho, kdo vlastní zajímavé fotografie z těchto dvou potlachů, upozorni ho na tento článek a na projekt, který bych rád uskutečnil. Digitální forma videozáznamu má velké výhody. Za prvé nahrávka nestárne, nemění barvy, nemění kvalitu tak, jak se to děje s analogovým ekvivalentem, který se stává třeba po dvaceti pěti letech nepoužitelným a nekoukatelným. Děláním kopií je jednoduché a bez ztráty kvality. Padesátá okopírovaná generace je totožná s tou první. DVD má mít životnost 30-50 let. Pokud každých dvacet let překopíruješ DVD na nový disk, je video zachováno pro další a další pokolení. Každá nová generace kopie z VHS ztrácí asi 25-30 procent kvality originálu. Jak to jednoduše vysvětlit? Asi takto. Vezmi si řadu dvaceti lidí. Tomu prvnímu dej na papíru napsané telefonní číslo a malý jednoduchý obrázek nějaké figurky. Řekni mu, ať to pozorně přepíše a překreslí na jiný papírek a ten předá dalšímu. Při páté kopii už obrázek nikdo nepozná ale i při dvacáté kopii bude číslo stále stejné. To je rozdíl v digitální a v analogové technice záznamu.

Také bych rád věděl, jestli o jeden či druhý potlach je zájem a nebudeme vynakládat zbytečné úsilí a čas na něco, co bude jen pro „šuplík“ nebo pro hrstku trampských historiků.

Pošli email na adresu stopa@shaw.ca nebo brkni na telefon 250-544-0909. Můžeš i napsat dopis na adresu v záhlaví STOPY. Pokud Tvoji adresu nemáme, tak ji nezapomeň přiložit.

Disk by nebyl prodáván, zrovna jako se neprodává žádné naše video. K dostání by byl za příspěvek k pokrytí nákladů a poštovního, kolik kdo uzná za dostačující.

Aleš, Victoria

Smutné řádky

Došla nám zpráva, že zemřel kamarád **ing. Josef "Fešák" Stelzig**, dlouholetý aktivní tramp, člen ústecko-děčínské osady **T.O. Severští vlci**, sdružené ve S.T.O. (Spojených Trampských Osadách Ústeckého kraje)

Někteří z vás jistě znali jeho web na <http://sto.webpark.cz/> Jeho smrtí odešel z našich řad dobrý a oblíbený kamarád, charakterní muž s pevnými životními názory, člověk se širokou duší a výrazným smyslem pro krásu okamžiku.

Kdo jste ho znali, věnujte mu vzpomínku . .

Na Fešáka vzpomíná Rigouš:

Přišel k nám do „STOVKY“ poněkud později. Byl příliš mlád. Nemohl pamatovat ony slavné začátky na „ESPIRITU SANTU“, když tam „JERRY BJŮTIFL WESTERN MJŮZIK“ (Jerry basa, Šolim housle, Náčelník benžo a Pulec kytara) zahájil pozdější profesionální dráhu známých

kapel.

Jerry je ale do STOVKY přivedl. Spolu s Baterkou, Kurucem a Pišvejcem a pochopitelně děvčaty, Evou, Danou a Daimonkama, patřili k tomu nejlepšímu, co kdy bylo kolem legendárního trampa Jiřího „Jerryho“ Blažka z Malého Března. Vytvořili osadu „Severští vlci“. Kluci byli tak skvělí, že si i děvčata z osady přivedli „před oltář“.

Spolu se „Zlatými slavíky STO“ osadou „Severní záře“ (Evka a Kurt Karlíkovi) byla osada „Severských vlků“ ozdobou každého ptlachu – až do rána.

Pepa „Fešák“ nikdy nechyběl. To až nyní bude scházet. Stačil mi ještě pomoci s přípravou čtyřicátého „výročí STO“, STOPOU STOVKY poslední a udělat internetové stránky.

Chtěl bych mu poděkovat za vše. Jerry je jistě rád, že jej tam má. My tady ztrácíme kusy své trampské země každým odchodem. Hrouť se naše sny, touhy, lásky, přátelství, trampský svět.

Fešák odešel tak, jak přišel. Příliš mlád. Bylo mu teprve padesát pět let. Bude nám scházet a my budeme vzpomínat.

Rigomery (Děčín)

Odešel kamarád HAUR

. . .Smutno je okolí celém, kde dřív zněl jásot a zpěv,
nad osadou vlajka černá věští nám osudu hněv,
z dále hlas zvonů doléhá, v duších nám leží tíseň,
vzpomínkou na Tebe hochu bude znít naše píseň
Povstaňte kamarádi, přestaňte jásat a hrát,
Odešel nám již navždy náš věrný kamarád . . .

Zdá se, ať je jedinec jak chce tvrdý a jeho city jsou ošlehané trním osudu, tak se mu přece jen srdce sevře a oči zarosí při zpívání těch známých slov. Já si myslím, že po událostech posledního týdne, bude ta píseň ještě smutnější nežli před tím. Pokusím se ale vzpomínat na to, když náš kamarád Haur byl ještě s námi stále veselý,

vyprávěl anekdoty nebo příhody ze života. Co jsme se všichni nasmáli jeho náhledům na vše, co se dělo kolem. Vyškřábal se na vrchol Alp s narvaným lodním pytlím, jen se mu ty tenké nožky prohýbaly a jeho první slova byla: „Jé, tady je hospoda a pivo“. Všichni, co jsme ho znali, jsme s ním prožili hezké chvíle, některé přímo kouzelné. Jako třeba světélka bloudící nebesy s kopolí polární záře při cestě z Yukonu. Stříbrné hvězdičky padající z oblohy zůstanou v našich srdcích i vzpomínkách navždy. Ať to bylo v lesích Ontaria nebo na jezeře Nippissing nebo ve Skalistých horách Colorada, nikde nechyběl, vždy měl něco dobrého k pití a když mu doktor před pár lety doporučil štamprdlí pokaždé když vstává, tak si dal šlofíka třeba třikrát za odpoledne. Rady doktora se musí brát vážně, že ano. Když dorazil na

Světový potlach v Texasu, byl dost nemocný, ale nikdo z nás netušil, že ho vidíme naposled. Ať už sedí u nebeského baru nebo bloudí ve věčných lovištích, bude tam jistě mít tolik přátel, jako měl zde a budou ho mít zrovna tak rádi. Rozloučím se s Haurem za kamarády z Kanady i Spojených států. Bude nám u našich táborových ohňů chybět jako nikdo jiný.

Kvítko z Iowy

Vzpomínka na Haura

Neznala jsem ho dlouho, jen 20 krátkých let. Potkali jsme se na HICu o potlachu, snad v roce 1987. V jednom tahu Haur vyprávěl fóry. Všichni, kromě mně, padali z klád a špalků smíchy. Tenkrát jsem málo rozuměla česky a sprostá slova vůbec neznala. Teprve za sedm let jsem se prvně podívala do země mých předků. Neměla jsem ani zdání o životě na venkově, o hospodách, policajtech a cikánech. Tak jsem po dobu toho potlachu přišla o hodně.

V jazyku jsem se ale zlepšila a netrvalo to dlouho, než Haurovo auto pickup se známým krytem na rezervě, ujistilo i mne, že se kolem ohně budeme chlemstat smíchy.

Jednou jsme spolu s Kvítkem a Brndou (Cedar Rapids, Iowa) jeli na Buck Lake na sešlost a cestou jsme u Haura přespalí. Na co v životě nezapomenu je jeho ložnice nahoře pod střechou. Od podlahy přes celou zeď i přes polovinu skoseného stropu byla jedna čumkarta vedle druhé. Udělalo to na mne ohromný dojem, kolik lidí si na něj vzpomnělo v době dovolené. Co mi to potvrdilo je to, jak si každý kamarád Haura vážil.

Bude nám scházet, kluk jeden.

Spi sladce, Franto.

Jana Tornádo

Tramenské videodisky

- 1 - Saperova Padesátka - květen 2002 - VCD
- 2 - Velrybářská Výprava 1999, VCD
- 3 - Vzpomínka Na Jirku Živného SVCD
- 4 - Potlach na Bush River 2002 SVCD
- 5 - Dlouhému Jirkovi je 50, SVCD, březen 2003
- 6 - Mušlárna 1990-1995, SVCD
- 7 - Vítání Jara na Ostrově 2003, SVCD
- 8 - Potlach na Squamish River 2003, SVCD
- 9 - Yukon River 2003, 400 km 170 trampů v lodích na Yukonu
- 11 - Vítání Jara na Ostrově 2004, SVCD
- 12 - Májový weekend na Tulameen River 2004, SVCD
- 13 - Videokronika osady Kamarádi Ostrova - rok 1990, DVD
Vítání Jara o Velikonocích 1990, Potlach K.O. v květnu 1990.,
Velký Vandr na Yukon v létě 1990 (Cassiar, Dempster Hwy)
Calgarský Potlach na Saskatchewan Crossing pod sněhem
- 14 - Události z videokroniky K.O. DVD obsahuje video z disků číslo 5+11+12
- 15 - Videokronika - Velký Vandr 2004, léto na Lowry Lake
- 16 - DVD Potlach na Bush River 2004, pořádala osada TPHB
- 17 - DVD Vítání Jara na Ostrově 2005, videokronika K.O.
- 18 - DVD Vzpomínkový táborák na Squamish River v dubnu Vandry s Kamarády Ostrova v červnu 2005, Big Doug kemp
- 19 - Teslin River 2005, 400 km na řece Teslin a Yukon. 75 trampů 12 dní v divočině nespoutaných řek (DVD)
- 20 - Videokronika let 1983-1994, Vítání Jara a potlachy na Weeks Lake, Sarita River, Squamish, Finley Creek
- 21 - Vandry s Lampou, DVD, soubor záběrů ze života Lampy
- 22 - Vítání Jara na Ostrově 2006, DVD, 25. výroční táborák se zapsal do dějin kroupami o velikosti naftalínu.

23 - Vencovi je 65 - DVD. Oslava narozenin na boudě v horách za Princetonom nedaleko Link Lake v B.C.

25 - 7. Světový potlach 2006 v Texasu, DVD

26 - 5. Světový potlach 1998 na Bush River - na DVD se pracuje a dokončení je plánováno na konec jara.

Jedeš do republiky a sháníš nějaký dárek pro kamarády? Tramenské video přiblíží naše vandrování a prostředí ve kterém trampujeme lépe, než sebedelší dopis.

Kolik stojí tramenské videodisk od nás?

Cena u disků není uvedena, protože nejsou dělány pro kšeft ani pro výdělek. Zadarmo to ale dělat také nejde. Očekává se tedy dobrovolný příspěvek (donation only) a předpokládáme, že by měl uhradit výrobní náklady a poštovné. Šek může být na US nebo CND banku, jinak nelze zpeněžit. Bankovka (US nebo CND \$) v obálce a ve staniolu dojde také. Za všechna ta léta vydávání Stopy se ztratila pouze jedna obálka. Čas od času nám finanční situace dovoluje, poslat video disky i někomu, kdo si to dovolit nemůže, ale o tramenské DVD má zájem. Jsou to třeba důchodci, studenti a podobně. Patříš li do takové skupiny, dej nám vědět o jaký disk máš zájem. Povedeme to v patrnosti a dle možnosti vyhovíme. Zároveň chceme poděkovat kamarádům i kamarádkám, kteří přispívají ať malou nebo i větší částkou a tuto službu trampingu nám umožňují. V žádném případě bychom si to s Maruš nemohli dovolit z našich důchodů.

Není většího štěstí na světě než mít takové hobby, které tvoji kamarádi ohodnotí natolik, že ti umožní ve tvém konání setrvat.

Disky hrají v DVD přehrávače nebo v počítači, který má DVD drive. Naším cílem je to, aby disky měl každý jeden tramp na světě, který o ně má zájem.

Tramenské video DVD od nás hraje bez problémů ve všech částech zeměkoule, kam jsme to poslali, včetně Česka, Slovenska a Australie.

Písničky ze 7. Světového potlachu v Texasu zpracoval

Kotelník (který dělal potlachového zvukaře) na tři CD disky. Pokud máte zájem, tak se na něj obraťte. Cena je \$7 a obsahuje poštovné.

Kotelna Dallas, Box 199, 421 South Mill Street,
Lewisville, Tx 75057, USA

Telefon 972-353-8286

peknamrbsba@msn.com

INTERNET

STOPA je také na WEBu a můžeš si ji stáhnout a natisknout i v barvě na této adrese:

<http://members.shaw.ca/stopa>

Stopa

Další linky na tramenské stránky:

<http://domov-trampu.home.comcast.net/>

Baron - Colorado

<http://www.sdruzeni-avalon.cz/>

Puchejř - Praha

<http://atrey.karlin.mff.cuni.cz/~mj/songs>

písničky

Napsal nám Jaroslav J. Bier:

S potěšením oznamuji, že písně z mého archivu tramenské písně jsou pro všechny příznivce k použití ZDARMA.

POZOR. Mám novou internetovou adresu

http://www.bierberry.com/Zpivame_s_kytarou.html

Následuje velmi zajímavá a webka, kde přišli s originálním nápadem sbírat tramenské odznaky, zvadla, fotky kempů, Pé-eFky

<http://www.toulavci.com/galerie/campy/vyber.htm>

800 kilometrů za den a nic se nenašlo

Naše parta Ostrovanů potřebuje nové místo na Vítání Jara, které pořádáme každý rok o Velikonocích už víc jak 25 let. Za ta léta

jsme zažili všechno možné a přišli jsme o hodně potlachovišť, většinou zásahem úřední moci. Pryč jsou ty doby, kdy každá nepoužívaná lesní cesta měla zelenou ceduli, která hlásala, že jsi vítán a lesy jsou otevřeny pro rekreační účely. Cesty jsou teď zrušeny, protitankové příkopy a mnohatunové skály blokují každý přístup k jezerům, řekám a vůbec ke všemu, co by šlo využít pro kempování. Některá kempovací místa nechali, ale nasadili tam správce, který vybírá poplatky a prodává dřevo na oheň.. To i v tom případě, že je v okolí tisíce stromů pokácených bouřemi nebo napadených kůrovcem. Za těch 27 let co bydlíme na Ostrově se počet obyvatel ztrojnásobil. Je to znát. Naše místo u jezera Nitinat se stalo příliš populární jak pro rybáře a rekreanty, tak pro příznivce tak zvané „technopárty“ šileneho rámusu, který nemá s muzikou nic společného a do lesa rozhodně nepatří. Další uživatelé divočiny jsou motorkové a ATV (All Terrain Vehicle) kluby, řvaní motorek také nemilujeme, hledáme místo bez téhle známky civilizace, prostě lesní pohodu a klid.. Víc a víc se obracíme k vodnímu vandrování, což je nejpřístupnější cesta trampingu kam se žádné motorky a tranzistorákoví turisté nedostanou. Na Vítání Jara však potřebujeme místo, kam se dostanou všichni co mají zájem přijet. Situace je lepší daleko od měst, tak 400-600 km.

4. března 2007 vyrážíme na popud Čudly, na jednodenní vandr podívat se na Pye Lake. Čudla tvrdil, že se tam všichni vejdou. Z Victorie jsme jeli k Mackovi do Courtenay (320 km) brzo ráno. Tam už čekal Čudla s Blankou a jejich dva psi. My přesedli do Mackova Jeepu a jeli dalších 100 km, sledováni 4x4 pikapem Čudly. Vše probíhalo dobře až po odbočku z asfaltky hluboko v lesích. Teď už to je jenom 6 km k cíli naší cesty na Pye Lake. Ale ouha, za necelý kilometr cesta začala prudce stoupat do kopce a byla pod sněhem. Obě terénní auta se začala mydlit sem a tam a byl konec. Po několika pokusech jsme to vzdali. Vypadalo to, že se zítíme z vysoké stráně do lesa pod cestou. Dali jsme si svačinu do kapsy a pokračovali pěšky dále. Pět kiláků trampa nezabije. Děvčata a psi to vzdali po 4,5 km, ale my chlapi jsme došli až k jezeru. Ani jsme si táboráček neudělali a zklamaně se vrátili k autům. Místo se ukázalo malé pro těch 40-50 aut co čekáme. Ještě než jsme se rozejeli do svých domovů, dohodlo se, že za 14 dní vyrazíme znovu na Nitinat a uvidíme, snad se nám to tentokrát podaří a Vítání Jara bude opět na Nitinatu

Aleš

Oznámení

Aleš Klestil Junior a Christina oznamují, že se jim 14. března 2007 narodila holčička jménem Annika Maria.

Nitinat Lake

18. března v neděli jsme udělali další výpravu, tentokrát na Nitinat. Objevili jsme, že cesta je průjezdná, asi v tom samém stavu, jako byla minulý rok.

Větrné smrště pokácely mnoho stromů, ale vše bylo z cest odstraněno, ještě než jsme tam jeli. Evidence je ale viditelná po obou stranách cesty. Na potlachovišti bylo neuvěřitelně krásně a narcicky na louce nasazují na květ. Sníh tam nikde nebyl, ani známky po něm.

Cestou jsme se zastavili na jednom osadním kempu u řeky Nitinat nedaleko mostu. Jezdili jsme tam často. Cesta je ale blokována stromem rovnou při výjezdu z lesa, se kterým si naše pily těžko poradí. Je to další kemp o který jsme přišli. Tentokrát nám ho ale vzala příroda sama. -a.k.-